

BRASSÓI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKINT KÉTSZER: SZERDÁN és SZOMBATON.

ELŐFIZETÉSI ÁR:	SZERKESZTŐSÉG:	KIADÓHIVATAL:	HIRDETÉSEK DIJA:
helyben házhoz hordva, v. vidékre postán küldve: Egész évre 4 frt — kr. Félévre 2 " — " Negyedévre 1 " — " Február—júniusig 1 " 70 " Külföldre egész évre 15 frank.	Brassó, Hirscher-utca 4. sz., hol a szerkesztő naponként d. e. 8—12 és d. u. 2—5 óráig található. Ide intézendők a lap szellemi részét illető közlemények. Kéziratok vissza nem adatnak.	Alexi könyvnyomdája, Brassó, Hirscher-utca 4. sz., hová az előfizetési pénzek és hirdetések, valamint ezek díjai bérmentve küldendők. Hirdetések és Nyilt-tér előre fizetendő.	4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyegdíj fizetendő. Nyilttéri közlemény sora 10 kr.

Az udvar távozása.

Fővárosunkban töltött több heti tartózkodás után visszatért Bécsbe a királyi udvar. Ez alkalomból az egész magyar nemzet szívélyes istenhözadót kiált búcsuzóul a szeretett királynak. A görög mythosban van egy szép rege Anteusról, a ki, valahányszor a földdel érintkezett, ez érintkezésből mindannyiszor új őserőt merített, hogy aztán még hatalmasabban szökelljen fölfelé, mint előbb. Ennek megfordította a hatás, melyet királyunk látogatása gyakorol Magyarországra. A mint e haza földére lép a felkent uralkodó, ez érintkezésből a dynastikus hűség és nemzeti lelkesedés őseréje mint villamos folyam árad ki és vidám bizalom a jövőre, jóleső kellemes érzés a jelenre tölti el a szíveket a Kárpátoktól az Adriáig.

Mint mindig, úgy mostani ittléte alatt is naponta fényesen megnyilatkozott az apostoli király atyai szíve. A kihallgatási terem ajtai ismét nyitva voltak mindenkinek számára: a boldogoknak, kik királyi kegyet megköszönni jöttek, mint a boldogtalanoknak, kik a trón lépcsőilhez akartak járulni, hogy a maguk és övéik számára az ország atyja kegyelmének egy sugarát kérjék. Mint mindig, most is vendégszerető nyájassággal látta házában a király a nép képviselőit; minden héten ismételt elnökkölt egy-egy asztalkörnél, melyhez pártkülönbség nélkül meghivattak az ország követei.

„Rút nóta a politikai nóta“ mondja a német költő. Ezért ne vegyüljön politikai fejtegetés hangja Magyarországnak királyához intézett búcsu-üdvözetébe. De hosszas kommentár nélkül annyit szabad konstatálni, hogy a két szélső ellenzék tagjai szintén hivatalosak voltak a király asztalához és szerencsések valának királyuk előtt hódolatukat tanúsíthatni. Joggal tehetők s a nélkül, hogy ez által politikai meggyőződésükön csorba esett volna; mert bármennyire eltérjenek is alapelveikben az egyes

pártok egymástól, abban mind megegyeznek, hogy Magyarországon nemzeti politikát képzelni nem lehetne, melynek kiindulási pontja és alapja nem a király és az uralkodóház iránti hódoló ragaszkodás lenne.

Budapesten tartózkodása alatt megtisztelte látogatásával a király az új kulturális intézeteket s több műintézetet. Minden, a mi Magyarországnak és fővárosunknak polgárisodási haladását bizonyíthatja, büszkén biztosnak tartja magát szeretett királyunk érdeklődéséről és kegyteljes figyelméről. Az állami és társadalmi berendezések, a szépművészetek, a jótékony intézetek nagylelkű támogatóját birnak ő Felségében; és a látogatások, melyeket az említett intézeteknek szentelt, nem fogják eltéveszteni termékenyítő hatásukat. A király meleg érdeklődéséből állam és társadalom új buzdítást merítenek a fáradhatlan továbbműködésre a haladás terén, a nemzeti művészet pedig új impulzusokat nyer a király kegyéből a büszke teremtő erőre.

Ó Felsége a király távozott fővárosunkból, de nálunk tartózkodása termékenyítő nyomokat hagy hátra, mint enyhe tavaszi eső, mely a föld méhében szunnyadó vetést buján tenyésző életre kelti. Őszinte szívvel kiáltja Magyarország királyához: „a mielőbbi, boldog viszontlátásra!“

Fordulat Berlinben.

A német kereskedelmi szerződési tárgyalások meghiusulásának veszélye imminens lett. A „Pester Correspondenz“ már több nappal előttem jelentette azt a nem örvendetes tényt, hogy német részről legújabbán bizonyos merevség nyilvánul, mely kevés jót ígér az alkudozások sikeres befejezésére. E jelentés most konkrét körülmények által, fájdalom, teljesen igazoltnak látszik. Német részen legújabbán eltértek az eredeti előzékenységtől; az ipari vármok

jelentékeny leszállítását követelik, mi által igen megkönnyítették a német iparcikkek belépése vámterületünkre, de nem hajlandók ezért megfélelő aequivalenst adni az agrárvármok mérséklése által. Ha ez a német álláspont nem lesz feladva, akkor Magyarországnak nincs érdekében a szerződés létrejöttét erőltetni. Jobb, ha nincs szerződés, mint ha olyan van, mely tőlünk áldozatokat erőszakol ki, a viszontszolgáltatásokat pedig megvonja.

Azt tartják Berlinben, hogy azok az engedmények, melyeket Ausztria-Magyarország a német birodalomnak tenni kész, oly igen csekély értékűek, hogy a német gabonavármok — mondjuk — tonnánként 50 márkáról 45 márkára való leszállítása dús aequivalenst képez a Bécsben elért engedményekért; nagyobb érthetőség végett hozzá teszik még, hogy a Reichstag semmi körülmények közt sem szavazná meg az agrárvármok nagyobb mérséklését.

Bármint legyen, Magyarország közgazdasági érdekeinek szempontjából elfogadhatatlan lenne egy oly német kereskedelmi szerződés, melyben oly neveltségesen csekély lenne a gabonavármok mérséklése. Hisz a gabonavármok a minimális leszállítását is kétségtelenül a német ipartermékek javára adandó tekintélyes engedmények árán kellene megvásárolnunk. Magyarország tehát azon eset előtt állna, hogy Ausztriának aránylag magas árt kellene fizetnie a mi mezőgazdaságunknak adott, említésre sem méltó engedményért. Hogy ily üzletbe belemenjünk-e, — azt kétszer is meg fogjuk gondolni.

Ausztria a legjelentékenyebb piacza mezőgazdasági termékeinknek. E piac vevőképessége a mai védvámok mellett, melyek a német iparcikkek belépését megnehezítik, fokozott; de tetemesen csökkennék ez a vevőképesség azon pillanatban, melyben a német iparcikkek behozatala mérsékelt iparvámok által megköny

TÁRCZA.

Első találkozás.

Szemed közé néztem
S rabbá tevél engem,
Őrök lánggra gyujtád
Hamvadó szerelmem.

Ha már rabbá tevél
Egy tekintetteddel:
Légy megszabadítóm —
Viszont szerelmeddel.

Pál Károly.

Eljegyzés gyertyafénynél.

— Humoreszk. —

Irtá: Dr. Mártonffy Imre.
(Vége.)

De az éjjeli kísérésnek még nem volt vége s folyton remegett, hogy kellemetlen találkozásnak lesz kitéve. Hozzájárult még az is, hogy az utat nem rövidíthette meg s nem mehetett a néptelen utcákon.

Nagy sokára megérkeztek a Terézváros külső részén fekvő egyik utcába, hol a hölgy lakása volt. A hadnagy nagyot lélegzett, mert a kétségbeesett vándorlás már jó félórát tartott. Elbúcsuzott s aztán kerülő utakon, néptelen utcákon bujkálva, végre 20 percnyi futólépésben pihegve állott meg a doktor háza előtt. Az ablakok sötétek voltak, csak a cseléd-szobából látszott halvány fénysugár. A kapu még nyitva volt. A hadnagy gyorsan futott fel a lépcsőkön, azzal az eltökélt szándékkal, hogy kardját kihozza. Ismét az ajtó előtt állt, hol ez előtt egy órával a szeretetreméltó házgazda elbúcsuzott tőle s kérte mi-

előbbi látogatását. Az ajtó szerencsére nem volt bezárva, mert a cselédek még fenn voltak. Az előszobában pislogó lámpa fénye megmutatta az utat a szalonhoz.

Jobbra van a ruhatár, hova köpenyegét akasztá, mely rajta volt; de a kard, az hol lehet? Belépett a sötét szobába s emlékeiben kezdett kutatni. Hogyan is volt? Midőn bemutatták Ernesztinnek és anyjának, ekkor a házi kisasszonnyal élénk társalgást folytatott és kardját a pamlag mellé támasztá. Olga mellett ült Ernesztin és enyelt vele, majd mindketten a hadnagyra figyeltek, ki ép egy mulatságos történetet mesélt el, midőn látá, hogy úgy ül köztük, mint a bogács a rózsák közt.

Ezután a hosszuhajú művész mutatta be kezének ügyességét a zongorán, eljátszva operákat, Mendelssohntól és Mozarttól szonátákat. Ez azonban nyilván nem nagyon tetszhetett, mert vég tanczdarabokat kezdett játszani. Ekkor a hadnagy tánczra szólítá fel a hölgyeket s erre a pamlag mellé állított kardja eldőlt. Most, jól emlékezett: a kardot a pamlag alá dugta. Ezután keringöztek, majd theát ittak s ő távozott, de szórakozottságában elfelejtette a kardot kivenni a pamlag alól. Bizonyosan most is ott lesz.

E föltevésből kiindulva, a hadnagy a szalon nagy szárnyas ajtajához közeledett. Óvatosan nyitá ki és ép oly óvatosan tette be maga után. A szalon berendezése meglepően megváltozott. A fénylő csillárok ragyogása helyett szuroksötétségbe volt burkolva minden, a butorok másképp voltak elhelyezve.

Az ajtó mellett egy ágyat hevenyésztek, hol Olga unokanővére, a vendégkép itt időző Ernesztin aludt. A sarokban az ablak mellett állt a pamlag, hol annyi boldog perczet töltött a hadnagy ez előtt pár órával s mely ma ágy gyanánt szolgált a bájos Olga-nak, a professzor szeretetreméltó leányának.

A szomszédos szobában dr. Flastrom álmódott édesdeden sok páciensről, Koch-féle bacillusokról. A harmadik szobában Olga rendes ágyában Ernesztin anyja álmódott józúen különböző vökről és kőrökről.

A hold halvány fénye, mely a szemben lévő, hóval borított háztetőről visszazugárzott, széles fénysugarat bocsátott a csendes szobába, hol az estély kellemes fáradalmait pihenté ki a két leány. Szabályos lélegzetük hallatszott és a hadnagy ámulva látta, hogy most vissza nem térhet.

Eltökélve, de óvatosan lépett Olga fekhelyéhez, mely alatt kardja volt. Lassan lehajolt, lélegzetét visszafojtva és szíve hangosan dobogott. Hosszas keresés után végre megragadta a kard markolatát, erős kézzel szorítá és lassan húzta elő. Olga tovább aludt, mintha a világon nem is volnának hadnagyok s a rendes lélegzetvétel, mely a szomszéd ágyból füléhez hatolt, bizonyítá, hogy a „gyermek“ is nyugodtan álmódik.

Körülbelül három perczig tarthatott, míg a kard megszabadult szorult helyzetéből és a hadnagy kezébe került.

De egek ura! A mint a hadnagy kardjára pillantott, a felfohályban is láthatta, hogy csak a pengéjét húzta ki s a hüvely oda ékelődött a pamlag háta mögé.

Megfeledkezve magáról, a világról és a pillanatnyi kényes helyzetéről, bosszuságában hangosan, igazi katonai stylumban kezdett kiáromkodni.

Aggodalmas kiáltással sikoltott fel erre Olga, mire a „gyermek“ is fölbredt, ki bátrabbnak látszott és csodálkozó, álmos hangon mondá: „Ah, a hadnagy úr!“ Ezzel halk sikolyt hallatva, a takarót nyakáig felhúzta.

Halálra ijedten állt kivont karddal a hadnagy az ágy előtt, midőn Olga „alarm“ kiáltására a szom-

nyitnának. Megrendíteni engedjük tehát földterményeink legfontosabb fogyasztó területének vevő erejét az iparvámok leszállítása által, mikor ezért az agrárvámok oly kesekély mérséklését kínálják, hogy abból mezőgazdaságunk alig lenne képes hasznos meríteni? Ez egy biztos és erős vevő vásárlási erejének gyöngítése lenne egy oly másikkal előnyére, ki a gabonavámok csekély mérséklése mellett mint mezőgazdasági termékeink vevője alig jöhetne figyelembe. Ezt felfogni Magyarországnak is van elég esze. Ha a német reichstag nem hajlandó a gabonavámok nagyobb mérséklésére, hát akkor meghiusul a kereskedelmi szerződés. Akkor is megvizsgálódunk Scheffel dalával: „Isten veled, nagyon szép lett volna; Isten veled, de sajnos, nem lehet“

Azt azonban különösnek találjuk, hogy Németországban csak most mertülnek fel aggályok a német ipartermékeknek adott vámmérséklések teljesértékű viszonzása ellen. Talán azt hitték Berlinben, hogy Ausztria-Magyarországgal igazságos kölcsönös compensatiók nélkül köthetnek szerződés? Sok keserű tapasztalatokat szereztünk már Németországhoz való gazdasági viszonyunk tekintetében!

Ugy látszik, hogy Berlinben legújabbán egy rejtélyes fordulat történt s a jelek arra látszanak mutatni, hogy az új irány kezd magát feladni s a régi irányhoz visszatérni készülnek. Miattunk ám tessék, tegyétek! Ha Berlinben fegyverzetlenül akarnak a készülő új kereskedelempolitikai formációk elé sietni, ha a német birodalmi kormány hajlandó lemondani a pacifikáló hatásról, melyet a gabonavámok erősebb leszállítása gyakorolt volna a munkásosztályra: úgy mi vagyunk az utolsók, kiknek eszébe jut ellenszegülni. Jobb, ha nincs kereskedelmi szerződés, mint ha olyan van, mely a német szerződő félnek mindent megad, a másikkal meg semmit, vagy nem sokkal többet a semminél.

Márczius 15-ike Brassóban.

A szabadság nagy napja immár ünnepévé vált a brassói magyarságnak. Miként a feltámadás ünnepét nem kell hirdetni sem újságban, sem falragaszokon, mert tudja azt a nélkül is kiesiny és nagy: úgy márczius 15-ike is már óhajtott ünnepnapja polgárságunknak, melyre már jó előre készül minden igaz hazafi. S ez jó is így, mert a ki a falragaszok értesítése után akart volna megjelenni, az bizonyára nem lehetett volna ott, mert már az előző nap nem volt olvasható falragasz: hitvány kezek, irigy lelkek ostoba eszközei letépték azok legnagyobb részét. Amde e nagy napra emlékeztető felkiáltó-jel ott benn van a hazafi keblében, mely megszólal az iparos munkája közben, a kereskedő számai és a hivatalnok aktái mellett. A rendező bizottság jövőre ozt a kiadást meg fogja takaríthatni.

szédszobából — mely, mint tudjuk, a professzor szobája volt — nem valami méltóságteljes kosztijmben megjelent a doktor, kezében égő gyertyával. Őt követte érdekes éjjeli toilettben Ernesztin anyja, a ki leánya sikoltását is meghallotta s ki hirtelen a doktor fehér mellényét kapta magára. Sajnos, a csinos hadnagy nem leánya ágya előtt állt.

Dr. Flastrom kezéből majd kiesett a gyertya.

— Látja sógor úr, — kiáltá Ernesztin anyja — mire vezet a szülők macacssága! — Itt egy második szerelmi dráma. Oh, szegény Olga! te jószágos ártatlan lélek!

Ez a helyzet! — dadogá a megrémült doktor magánkívül — mondom, én . . . én . . . nem értem önt, hadnagy ur!

— Ah, micsoda beszéd ez! Semmi „hadnagy ur.“ Őlelje keblére a fiatal embert! Hiszen úgy is mindegy! — kiáltá Ernesztin anyja. Oh te boldog Olga! Ezzel szomorúan nézett „gyermekére.“

— Akkor legalább közelebb tartsa ön is gyertyáját, drága sógornóm, különben sötétben maradunk! — mondá a doktor. Nyujtsa kezét, hadnagy ur . . . és te is Olga. Hisz én nem akarom halálotokat! . . . Oh, ha sejtettem volna! . . . Legyetek egymáséi, áldásom reátok!

A hadnagy, ki úgy állt egy helyben, mint ha égből pottyant volna alá, kiejtá a kezéből a kardot — és odanyujtá jobbát Olga kis rózsás kezéhez, ki szemérmesen dugta ki a csipkés takaró alól, miközben hófehér válla és gömbölyű karja vakító fehérségben ragyogott elő.

Az eljegyzés megtörtént s a selyem paplan alatt ujjongva dobogott Olga kis szíve, az a szív, mely szerelmet és odaadást biztosított jövendőbeli férje számára.

Szép, pompás idő kedvezett vasárnapi nemzeti ünnepélyünknek: mintha csak a természet is jelezni akarta volna a feltámadás szent ünnepét. A brassói magyar kaszinó, az „Európa“, a polgári kör és az iparos ifjak egyletének kitett nemzeti lobogója valami oly különösen szépnak tetszett ma az alá s fel sétálóknak, kik itt-ott csoportokká verődtek össze, várva a 11 órát. Ezalatt a márczius 15-iki bizottság a kaszinóban összegyűlt s megindultak a kaszinó tagjai, majd megérkezett a magyar dalárda, a protestáns nőegylet, a polgári kör, az iparos ifjak egylete, az építő segédek köre, tanári s hivatalnoki kar és a nagy-nagy közönség az „Európa“ termébe, melynek minden kis zuga, a karzat zsufolásig megtelt, úgy hogy egy nagy rész még künn is rekedt. A közönség között ott láthatott helyi és vidéki magyarságunk zömét, ifjakat és öreg honvédeket, valamint nagyszámú nőket is. Az egyszerűen díszített emelvény körül megjelent a rendezőség, éljenzéssel fogadva a közönség által s az oldalt és szemben álló testületi lobogók is üdvözlésre mozdultak meg.

A brassói magyar dalárda sorakozott s csakhamar megzendültek a Hymnus szívhez szóló hangjai, melyek átjárták a kebel minden rejtékét s ünnepi, szent érzelmek szállt meg az ének hatása alatt mindenkit. Dús tapsok jutalmazták kedves dalárdánk hazafias kötelességét.

Most felállott érdemekben gazdag, magyarságunk ügyében mindig tette kész tanfelügyelőnk, ngs. Kócs Ferencz kir. tanácsos úr és megilletődéstől remegő hangon mondta el következő beszédét, melylyel az ünnepélyt hivatalosan megnyitotta:

„Mélyen tisztelt ünnepelő gyülekezet!

„Szép csillag a honszeretet,
Gyönyörűségeen ragyog.“

E szép csillagként ragyogó honszeretet dicsőítésére szentelünk ma hálás nemzeti ünnepet. Negyvenharmadik évfordulójára virradtunk ma annak a nagy napnak, mely bezárt egy szenvedésekkel teljes, tanulságos multat és szegletköve lett az új Magyarországnak. Kásztokra volt addig szétterve a magyar nemzet s hogy a látomány még annál szívszorítóbb legyen, még hazája is szét volt darabolva, kettészakítva. Egy nemzetnek két hazája, hogy annál könnyebben lehessen megfékezni a magyart, kiről elleneségei is így írtak: „Jugi impatiens“, azaz jármot nem tűrő nemzet.

Csak kevéssel 48 előtt még így sóhajtott fel egyik nagy költőnk:

„Multadban nincs öröm,
Jövődben nincs remény;
Hanyatló szép hazám,
Miattad vérzem én.“

Miattad zeng panaszt
S örök bús énekem;
Sötét felhő alatt
Az élet bús nekem.“

És egy másik költő:

„Rég veri már a magyart a teremtő,
Azt sem tudja, milyen lesz a jövendő.
Lesz-e még ezen a földön jó napja?
Örüljön-e, búsljon-e? nem tudja.“

1848. márczius hó 15-én kitörülte a nemzet a költő e sóhaját: „Jövődben nincs remény“ s e helyett így riadott fel: „Jövődben van remény.“

Nem búslult többé, hanem örvendett úgy, mint soha azelőtt. Volt is oka rá. Vér nélkül vívta vissza ősi szabadságát. Megszüntek mintegy villanyütésre a kásztok és lettünk egy nemzet, milyen azelőtt soha sem voltunk. Szentesítve lett az unió. Kitűztük a nemzeti lobogót, melynek addig még színeit is elfeledtették velünk. Feltűztük keblünkre a nemzeti rózsát, hogy lássa és tudja meg a nagy világ, hogy magyarok vagyunk és azok akarunk maradni mind halálig.

12 pontba foglalta a nemzet lelkes ifjusága a magyar nemzet kívánságait és e 12 pont lett a nemzet evangéliuma s midőn ki akarták csavarni kezéből ezt a szent evangéliumot, a nemzet haragja még egyszer végig zúgott e hazában: „Rabok legyünk vagy szabadok.“ — S mikor esatára trombitáltak: „Mint a sasok vívni szálltak.“ Akkor született a „honvéd.“

Oh, nagy és szent nap! Légy üdvözlőve még egyszer a hálás utódok által. Felújítjuk ma is nagy eseményeidet, hogy azok emlékeinel megifjodjunk s a hazánkért való küzdelemre újabb meg újabb erőt merítsünk!

Te vagy a szegletkö, melyen fel fog épülni az új Magyarország! Az építést már megkezdettük, a félmillió magyar nemes helyett 17 millió szabad magyar dolgozik a dicső épületen! A munka lázasan foly: férfiak és nők, ifjak és öregek munkássága lélekemelő látványt nyujtanak.

„S az öserő, ha megvan, lesz tavasz.
Mely lombokat, virágokat fakaszt.
Már tudjuk azt, hogy itt a föld magyar.
Hogy érte élni, halmi kell, lehet
S ez istenekhez méltó tisztelet.“

Tőled merítik erre az erőt, szent napja a magyarnak! Te vagy, te leszel a hazaszeretnek soha ki nem apadó forrása, melyet Kossuth Lajos, a nagy száműzött ezelőtt 43 évvel a nemzet szívében felfakasztott. Azért gyűlünk ma is itt össze, hogy e forrásból üdítsük fel szabad hazáért epedő lelkünket.

Nyilj meg hazaszeretet forrása érdemes szónokunk ajkain!

„Ebbredjete, ti régen álmodók,
Eszményekért kik sírba mentetek.
A fáklátú megint kigyult, lobog.“

Mosolyganak felénk az istenek;
Együtt legyünk e perczen boldogok,
Szent érzélemmel ülvé ünnepet.“

Szavai szívből jöttek, de a szívhez is szóltak és nem tévesztették el hatásukat, a miről tanúságot tehet ama riadó éljenzés, mely a beszéde végeztével felzúgó tapsviharba belevegyült.

Mikor a lelkesültség zaja némileg csendesült, az emelvényre lépett Vargyasi Ferencz róm. kath. főgimnáziumi igazgató úr, hogy elmondja nagyszabású ünnepi beszédét, melynek koncepcziója mint előadás remek-számba megy. Áhitattal, itt-ott nemes felbuzdulással hallgatta a közönség, néha egy-egy kitörő éljenzést vissza nem nyomhatva, mely aztán a hatalmas beszéd végeztével elementaris erővel tört ki minden ajkról. Sajnálatos kell a beszéd közlését mellőznünk — rajtuk kívül eső okok miatt; — de a kik hallották, nem egyhamar fogják azt elfeledni.

Fuchs Salamon ügyvédjelölt úr jelent meg most, rokonszenves fogadtatásra találva a hallgatóság részéről. Igazi ifjúi hévvel, hazafias érzéstől áthatva szavalt a „Kossuth Lajoshoz“ című alkalmi költeményt, nem egy szívben rezgetve meg az érzelmek akkordjait. A hatás teljes volt, s a ki még nem látott szavalt jogászt, most volt alkalma az ifjú tüzet érezni, mely lángra gyújtja a hallgató érző keblét. Az elismerés nem is késétt, hanem hatalmas éljenzésben nyilvánult.

Még a dalárda énekelte el a Szózatot, hogy a mindennapiságból teljesen kiemelkedett hallgatók szemibe könyecseppek szökelljenek s hogy sokáig ott zsongjon a fülekben a halhatatlan költő aranyálgyémántnál drágább intelm: „Áldjon vagy verjen sors keze, — itt éljed, halnod kell!“ . . .

Ezzel vége volt a rövid ünnepélynek, mely hosszú időre fog nyomokat hagyni maga után. Szétoszlott a közönség, melynek egyes tagjai örömtelt szívvel s nedves szempillákkal szorították meg egymás kezét búcsuzásra; nem kérdezte senki: mi az a fényes csepp ott, de érezte mindenki hogy ez a nemzeti ünnepély nem volt csak cifra sallang, üres szapanbuborék, hanem igenis magasztos, szent elmélkedés a hazafias fényes templomában a szabadság, testvériség, egyenlőség oltáránál.

Este ugyancsak az „Európa“ szállodában bankett rendeztetett, mely hazafias pohárköszöntőkben nem szükkölködött.

Az iparos ifjak egyletének estélye.

Az iparos ifjak önképző egylete is megünnepelte a nagy napot vasárnap este az „Unió“ szálloda nagy termében oly imponzálus, hogy a háziasnak tervezett felolvasási estély a szó szoros értelmében ünneppé nőtte ki magát.

A közönség — mint előrelátható volt, oly szép számmal jelent meg, hogy kevéssel 8 óra után már tele volt a terem. Ekkor az emelvényre lépett Koródi Mihály, az egylet buzgó elnöke s csinos rövid beszéddel nyitotta meg az estélyt. Beszéde, mely dióhéjban magában foglalta az 1848 márczius 15-iki eseményeket s azok következményeit s melyben igen logikusan fejtette ki, hogy miért kell a nagy napot megünnepelnie minden igaz magyarnak, annál inkább egy egyletnek, — élénk visszhangot keltett a jelen voltak keblében, minek tanúsága volt az a felhangzó tapsvihar és éljenzés, melylyel utolsó szavait: „Éljen a haza!“ az egész közönség kísérette.

Ezután az egyletnek már több ízben szép sikerrel működött dalszakosztálya énekelte el a „Hymnust“, a magyar nemzet eme soha el nem évülő Miatyánkját, oly hatással, melylyel úgy a dalárok, mint derék karnagyuk Nagy Ferencz meg lehetnek elégedve.

Majd Török Ferencz szavalt a Arany János „Magányban“ című költeményét oly érzéssel, mint a minő csak a költemény szépségéhez méltó lehet. S erre aztán következett az ünnepi beszéd, melyet Spaller József róm. kath. főelemi tanító tartott, magával ragadta a hallgatóságot, melynek ajkairól egyre egyre hangos éljenzés szabadult el, bizonyosságával annak, hogy szónok helyes hírokat penget. A beszédet, (melyet alább egész terjedelmében közlünk) hatalmas éljenzés jutalmazta, melynek következtében szónok kénytelen volt az emelvényen ismételt megjelenni.

Az est fénypontját kétségkívül a dalszakosztály által elénekelt Kossuth-dal képezte, melynek hatása az arczokon volt olvasható. S valóban nemcsak a nők, hanem öz férfiak pillán is ott rezgett egy-egy könyecsepp, mely e sorokra: „Ne sirj, ne sirj Kossuth Lajos — Mi neked fáj nekünk is fáj“, visszatartatlanul pergett alá a meghatottságtól kipirult arczokon. A népszerű karnagynak ismét fel kellett állítania a kis csapatát, hogy újra megostromolja a közönség keblét, mely oly szívösen adta meg magát. Volt taps volt éljenzés anyja, a mennyire csak egy lelkesült közönség képes és abból minden egyes dalárnak kijutott a maga jól kiérdemelt része, nem feledkezve meg a vezénylő tisztről sem.

Ismét két szavalt következett: „Márczius 15. 1848.“ Petőfi Sándortól és a „Talpra magyar“ (Nemzeti dal) szintén Petőfőtől; előbbit Szabó Vilmos, utóbbit Svéda József szavalt. Melyik volt jobb? — hiába kérdeznők; úgy a költő, miut a szavaltók a szívhez szóltak, mert különben honnan magyarázzuk meg, hogy mindkét szavaltot ismételni kellett?

Volt valami a levegőben, melyet beszivtunk s mely a régebben annyi zengerájnak tanyául szolgáló

„Unió“ termében szokatlan volt, vagy hogy a keblekben ma más érzelmeket hordozott a közönség, mint máskor rendszeren; így kell lenni, mert a jól megválasztott műsor behatása alatt fölkelésűlt hallgatóság egyszerre csak kitört: „Halljuk a Kossuthdalt!“ s nem lett csend addig, míg a dalszakosztály nem sorakozott az állványon, hogy — műsoron kívül — ismét elénekelje: „Lesz hazádnak szabadsága“ . . . a mely szavakra ismét kigyultak a szemek, ismét piros lett az arc és felhangzott a tapsvihár és éljen; kinek szólott ez; a dalároknak-e, az egyletnek-e, márczius 15-nek-e, vagy a síró Kossuth Lajosnak? . . . mit tudom én, ki mondhatná meg ezt?

Az egyes piéceket kísérő rövid szünet után Bartha Mihály szavalta el Petőfinek „A magyar ifjakkal“ szóló költeményét, átértve és átérve azt a maga teljességében; majd Szele János mondta el az igaz érzelm hangján Petőfivel: „Tiéd vagyok, tiéd hazám“, (Hofidal), hogy a közönség fiatal-öregé áhítattal hallgatta mindkét szavalatban a halhatatlan költő szavait, érezve bennök a mély honszerelmet. Mindkét szavalót kihívták és megtapsolták.

A nemzeti indulóval a dalszakosztály bezárta a műsort, mely bár 3/4 10 óráig nyúlt, mégis szívesen hallgatta volna tovább a közönség; mert noha mindenki tudta, hogy a „Járjatok be minden földet“ című dalnak adózott tapsok után kötelezettsége véget ért, mégis oly nehezen tudta magát a távozásra rávenni. Az ünnepi rész lefolyása után társasvacsora következett, melyen egymást érték a pohárköszöntők: a királyra, a hazára, Kossuth Lajosra, az elnökségre, a dalszakosztályra, annak vezetőjére stb.

A kedélyes mulatságnak éjféli után 2 órakor szakadt vége, mikor ifjaink csendesen szétesztek, hogy a szép és nagy nap kellemes emlékeivel pihe-nésre dőlve, másnap új erővel foghassanak a munkához.

Utoljára hagyam, holott előbb, annak rendjén kellett volna megemlítenem az ifjuság szép tettét, mely a hazafias dalok és szavatok hatása alatt fölkelésűlve, egy szívvel-lélekkel mondta ki, hogy Kossuth Lajos táviratilag üdvözlö. A közönség zajos tapsal és éljenzéssel helyeselve ez indítványt, következő távirat küldetett el: „Kossuth Lajos nagy hazánkfiának, Turinban. A brassói iparos ifjak egylete márczius tizenötödiki ünnepélye alkalmából forró üdvözlét küldi hazánk legnagyobb élő férfiak. Száz meg száz óhaj száll az éghez: Isten még soká éltesse! Az elnökség.“

A szép ünnepélyt rendező ifjusági egyesület és annak derék tagjai szintén soká éljenek azt kívánom.

Ünnepi beszéd.

(Az iparos ifjak estélyén tartotta Spaller József.)

Tisztelt ünneplő közönség!

Ki volna az: kinek szíve hangosabban ne dobogna, lelke a legszebb gondolatokkal ne telne el 1848 márczius 15-ének hullatára? . . . Üdvöz légy, te nagy, dicső nap! Üdvöz légy te szabadságnak nagy napja. Rólad álmódzott Petőfi Sándor halhatatlan költőnknek szabadságért epedő lelke, midőn egyik költeményében ezeket mondja:

»Pusztá, pusztá! te vagy a szabadság képe. Szabadság! te vagy lelke Istensége. Szabadság, istenem még csak azért élek, Csak azért, hogy egykor érted halhassak meg. S sfromnál, ha érted onthatom véretem. Meg fogom áldani átkos életemet.«

T. ünneplő közönség! Az idők végtelenében egy nap: muló percz. 1848 márczius 15-ike örökre élni fog minden igazi magyar ember lelkében. Igen! mert ez volt az a nap, mely ránk derítette: a szabadság, egyenlőség, testvériség epedve várt hajnalát. Ez volt az a nap, mely a durva önkénynek oda menydörögte: hogy csak eddig s ne tovább, mely kényszerítette a hatalom polcán ülőket, hogy a szabadság, az emberi lélek e legszentebb, mert Istentől öröklött joga előtt meghajoljanak.

Márczius 15-ének eszméi a párisi februáriusi eseményektől nyerték az első impulzust. A párisi események híre villámgyorsan terjedt el mindenfelé. Lajos Fülöp francia királyt trónjától megfosztották. Franciaország köztársasággá lett. E hirre a vén Európa, hol már az önkény annyira felütötte volt fejét — megmozdult. Egy volt a nemzetek óhajta, vágya.

Egy volt az eszme, melyért küzdöttek, egy az érzelm, mely a szíveket lelkesítette: ez a népszabadság.

Hazánkban a hontalan Kossuth Lajos, a magyar szabadságharc e dicső alakja volt az, ki már a márczius 3-iki beszédében figyelmeztette a Rendeket a világhorradalomra. Javasolta, hogy ő Felsőházhoz intézzenek feliratot s hangsúlyozták abban az alkotmányának és független felelős miniszteriumnak szükségességét.

Kossuthnak e beszéde leirhatatlan hatást gyakorolt az igazán érző honfi keblekre. Az alsóház minden vita nélkül elfogadta a feliratot, ámde a felsőház részint elveihez való csökönyös ragaszkodása, részint pedig az udvartól való féltében elhalasztotta a tárgyalást.

A mily reménytelenséggel töltötte el a főrendiház eme huza-vonája a jobbik keblét: ép oly öröm szállta meg a bécsi forradalom kitörésének s az elért szép sikereknek hírére.

S most emlékeztünkben vonuljanak el a sza-

badság nagy napjának, márczius 15-ének eseményei. Ama nap eseményei, melyről a költő oly szépen mondja:

»Kikelet volt. Virág nyílt.
Vigan szolt a madár dala,
De a szívek ébredése
Ezerszerte dicsőbb vala.

A szabadság napsugára
Törte meg a rideg telet,
Soh'se virult még hánkra
Ilyen dicső, szép kikelet.

Ha még egyszer a szívekben
Ilyen dicső tavasz támad,
Nem féltem a rideg téltől
Nem féltem a sötétségtől,
Ezeréves szép hazámat.«

Ott látjuk lelki szemünk előtt elvonulni az óriás néptömeget, melyhez még a hazafias érzésű egyetemi ifjuság is csatlakozik. Egyenesen a Landerer-féle nyomdához mennek. Követelik a nagy fontosságú 12 pontnak (Mit kíván a magyar nemzet?) s Petőfi Sándor »Talpra magyar!«-jának kinyomatását. A nép szava, Isten szava! Ellenállásról szó sem lehetett. Nyomban hozzá fogtak a szedéshez. Még meg sem kondult a déli harangzó s már Irinyi József a nyomda erkélyéről így szól a szakadó eső dacára türelmesen várakozó néphez: »Ime a szabad sajtó első nyomtatványa. Könnyben uszott minden szem; a lelkesedés határtalan volt. Ezer meg ezer példányban osztották szét a szabad sajtó első termékeit, melyekben teljesülve látták a magyar nemzet legszentebb törekvését, ozélját.

Délután a közel 10.000-re menő nép a városháza elé vonult, hogy ott a polgármester aláírásával megpecsételjék a 12 pontot. Majd meg követséget indítottak a helytartó-tanács ideiglenes elnökéhez Zichy Ferenczhez, hogy a kormányzóknál a követelésnek érvényt szerezzen. A kérés teljesített. A nép győzelme teljes volt. A kielégített öröm ujjongásai között vezette föl erre Petőfi a néptömeget Budára, hogy a szabad szó egyik vértanuját, ki már 1847 február hó óta az u. n. vízi kaszárnyában fogva tartatott, nehéz börtönéből kiszabadítsa. Valóságos diadalmenetben hozták le a kiszabadított író Budáról Pestre.

T. ünneplő közönség! Ime, hogyan születte meg a szabadság egyik leghatalmasabb tényezője: a szabad sajtó. A győzelem első bajnoka Petőfi S. volt.

»Fejet nem hajtott senki más előtt ő:
Előtte nemzet, hajtsd meg a fejed.«

A szabadság szent eszméjeért mosolygó arcczal halt meg; kezét szívére téve, szemét égre emelve, utolsó sóhaja ez vala: Éljen — éljen a haza!

Mi pedig véssük szívünkbe Ábrányi Emil e szép szavait:

»S a hányszor eljön márcziusnak napja,
Megünnepeljük mindig e napot;
De szívből, nem divatból ünnepljük,
Mint a hívő a szent nagy szombatot.
E nap, mely a feltámadást jelenti,
Támaszsa föl mi bennünk a hitet:
Hogy élni fog örökké a szabadság,
Mely márczius idusán született.
Éljen a haza!

VEGYES HIREK.

A brassó-háromszéki helyi érdekű vasutak építése, ismét ujult erővel kezdetét vette, úgy hogy a zernesti vonal legkésőbb május 1-én és a kézdi-vásárhelyi vonal október hó 1-én a forgalomnak át lesz adható. Dobieczy Sándor m. kir. vasúti és hajózási főfelügyelő, tekintettel az építés előhaladottságára, az építőanyagok gyorsabb szállíthatására céljából az ideiglenes mozdonyforgalomra f. hó 14-én az engedélyt megadta. Ezzel szemben azonban a brassó-hosszafutali közúti vasut építése ismét zátonyra került és ha a kút-utcai érdekeltység, az építési engedély megadásával még soká késni fog, alig lesz lehetséges az ősz folyamán a vonalat megnyitni.

Az ipari raktárszövetkezet megalakítása tárgyában hétfőn tartott értekezleten szép számban jelentek meg Brassó város magyar és szász iparosai: voltak vagy 300-an. Jelen volt a miniszter megbízásából Szerényi József iparfelügyelő úr is. Bár magyar eszméiük nagy része, Balog Elek szószólása mellett ellene volt a szövetkezet felállításának, mégis — az aláírások számából ítélve — talán létrejö az. Majd megváltik, mi lesz belőle. Az iparkamarától különben az alábbi felhívást vettük:

Brassó t. cz. iparosaihoz. Egy ipari raktárszövetkezetnek Brassóban leendő létesítése céljából az aláírások gyűjtése az érdekelt f. év márczius hó 16-án tartott gyülekezeten örvendetesen indult meg. Minthogy az érdekelt az alapszabályok megvitatása és megállapítására minél előbb összefognak hivatalni, mindazok, a kik ezen raktárszövetkezet létesítésében részt kívánnak venni, felhivatnak, készségüket már a közelebbi napokban azon nyilatkozat aláírásával, hogy a szóba lévő szövetkezetnek legalább egy üzletrész-szel részt kívánnak venni, a brassói kereskedelmi és iparkamaránál nyilvánítni. Az aláírási izek a kamara irodájában (Kapú-utca 65. sz.) a hivatali órákban 8-tól délutáni 2 óráig felfekszenek.

A klastromkapú, a város egyik ékessége, már nem sokáig díszleg. A jövő hét folyamán fogják lebontását megkezdeni és egyuttal a sétatér felőli szárnyát egy egy stilszerű építménnyé átalakítani, hol aztán — mint értesülünk — az idegenforgalmi bizottság irodája fog elhelyeztetni.

Az utolsó fillérestély. Ne tessék megijedni, nem arról van szó, hogy azon kedélyes mulatságok, melyeket a protestáns nőegylet érdemdús elnöknője a maga vitéz gárdájával a „fillérestély“ egyszerű elnevezése alatt meghonosított, meghódítván ezeknek az egész brassói mulatni vágyó közönséget, megszüntet volna — hanem csak azt jelenti e pár szó, hogy ez idényben több fillérestély nem lesz. — Az utolsó fillérestély folyó hó 11-én volt; háziasszonyok kiváló szeretetreméltósággal és ügybuzgósággal Újlaky Péterné és Barabás Károlyné úrnők voltak; ha már e két név is biztosította az est sikerét, úgy a műsor, mely a tánczot megelőzte, vagyis inkább azok, a kik ezen műsort a közönségnek nyújtották — e sikert olyanná tették, mely legalább is vetélkedik az előző estélyekével. Az első számot Cserey Elek úr szavalata képezte; jó hangsúlyozással mondotta el Gyulaynak ismeretes »Pókainé« című költeményét. Taps jutalmazta. Honigberger k. a. kitűnő hegedűjátéka sokkal ismertebb közönségünk előtt, semhogy külön dicsérni kellene; de annyi érzéssel, annyi bensőséggel játszott el néhány népdalt, hogy hossza-vége nem akart lenni a tapsnak; ráadásul a »Repülj fecském« eljátszásával tett tanuságot kiváló technikáról. Az estély kiváló pontját Kruziák Mariska k. a. és Balázs Péter úr dialogja képezte; a dialog egy fiatal házaspár kitöréseit rajzolja a házasság első hétfordulója napján. Kruziák k. a. annyi kellemes, annyi szeretetreméltósággal veszekedett ifjú férjével, hogy csak szerencsét kívánhatunk ama boldog halandónak, kivel valóságban így fog kötődni; a sok ügyes fordulatot tartalmazó, szellemes apróság igazán hivatott előadókra talált Kruziák k. a. és Balázs úrban. Ezután következett Remenyik Kálmán úr tilinkójátéka; no hát Remenyik úr kész művész, a kinek szívhöz szóló játékát négyszer is megismételtette a közönség. Azután pompás jó kedvben tánczoltunk 2 óráig; oly kedélyessé lett a mulatság, hogy a második négyes rendezőjének a jó kedvtől elállott a száva — azóta megjött. A viszontlátásra — jövő télen! (Monoklis.)

Öngyilkosság. petroleummal. A mult napokban egy súlyos égési sebekkel talált oláh fiut szállított fel a rendőrség a helybeli kórházba, kiről az a hír járta, hogy a zsebében volt üveg petroleum szivargyújtás következtében valahogy lángot vetett s a fiut összeégette. Ugy értesültünk, hogy a Czerbu Traján nevű fiú (apja ó-toháni pap) öngyilkossági szándékból ment a Csigahegy aljába, hol magát petroleummal leöntve, meggyújtotta; így akadt rá a rendőrség s szedte föl a sárban fetregő eszméletlen ifjút. Tetteinek indoka valószínűleg az atyjától való félelem volt, mert apja már többször dorgálta meg a rossz tanuló gimnázistát. A szerencsétlenek már nem kell többé tanulnia, mert szenvedett sebei következtében tegnapelőtt meghalt a kórházban.

Talált csecsemő. Vasárnap reggel egy rendőr a kisbolonyai Scherg-féle posztógyár közelében, a ló-usztató partján egy pokróczba burkolt újszülött csecsemő (még köldökzsinóra nem volt elvágva) holttestét találta meg s beszállította a kórházba. Valószínű, hogy valamely gyári-munkásleány volt a szerencsétlen anya, ki szabadulni akart gyalázatától, — de nem volt lelke ahhoz, hogy bűnös szerelme gyümölcsét a vízbe dobja.

Brassó város idegenforgalmi bizottsága elhatározta egy céljainak megfelelő „Kala u z“ című könyv kiadását és terjesztését magyar, német és román nyelven. A könyvek mindenike 1000—1000 példányban fog megjelenni s tartalmazni fog az egyes üzletekbe vágó hirdetések is, melyeket elfogadnak: Aronsohn Henrik, Hedwig János és Alexi könyvnyomdája és pedig egész oldalt s kiadásban 3 frt, 2 kiad. 5 frt, 3 kiad. 6 frtért; féloldal 1 kiad. 2 frt, 2 kiad. 4 frt, 3 kiad. 5 frtért. Figyelembe ajánljuk ezt a hirdető czégeknek.

Volkány község egy tanácsház építését határozta el s erre ajánlati tárgyalást is hirdet márczius hó 21-ére. Kikéltési ár 10.600 frt 9 kr, melynek 5% mint óvadék az ajánlat alkalmával leteendő. E kirt azon hozzáadással közöljük, hogy az építendő községnek saját érdekükben állana a hirdetményt a magyar lapban is közzétenni, mert hisz ma az építkezési vállalatok legnagyobb része ma már magyar kezekben van.

Véletlen puskaövés áldozata. Kungler Károly székesfehérvári születésű és illetőségű, 69-ik Jellasi gyalogezredbeli 7-ik századnál szolgáló és a puskaövés mellé szolgálattételre beosztott közvitéz egy régi, rozsdás fegyvert tisztogatott. A fegyvert, mely évek óta használva nem volt, a tűzbe tette, nem vette észre, hogy töltve van. A tűzben természetesen a berozsdásodott töltés elszűt s a cső előtt álló ifjut hasba találta. A szerencsétlen ifjú rögtön összerogyott s a katonai kórházba vitték, hol 21 napig szenvedett a legnagyobb kínok között; végre a halál megváltotta szenvedésétől s vasárnap meghalt.

Felölös szerkesztő: Rozsondai János.
Kiadó-tulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

Szám 937./1891. p.

Hirdetmény.

A Besimbák községben gyakorolt italmérési jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §§-aihoz képest az egyezés megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1891. április 9-ének d. e. 9 órája a kir. törvényszék 76. számú hivatal-szobájába kitűzetett. Mely határidőre köz-birtokosság tagjai, még pedig azok is, kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idézettek.

A brassói kir. törvényszék 1891. évi márczius hó 7-én tartott üléséből. Deési János, elnök. Csia Béla, jegyző.

Sz. 605.—1891. p.

Hirdetmény.

A Felső-Porumbák községben gyakorolt italmérési jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §§-aihoz képest az egyezés megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1891. április 10-ének d. e. 9 órája a kir. törvényszék 76. számú hivatal-szobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idézettek.

A brassói kir. törvényszék 1891. évi márczius hó 7-én tartott üléséből. Deési János, elnök. Csia Béla, jegyző.

Czipő- és kalapárak főraktára Brassó, Kapu-utca 28. sz. a.

Azon kedvező helyzetben vagyok, hogy a t. cz. közönséget értesíthetem, miszerint czipőraktáromat már nagyrészen solid saját gyártmányokkal a tavaszi idényre kiegészítettem.

Együttal tudatom a t. cz. közönséggel, hogy miután csak saját készítményeket szándékozom bevezetni, a raktáromon lévő összes nem nálam készült lábbeli-árakat 30%-kal lejjebb szállítottam.

Összes férfi- és fiúkalapok végeladása eredeti gyári árak mellett. Ma még nagy választék.

Szives látogatást kér m. tisztelettel Schwarze E. Kapu-utca 28. sz. a.

Sz. 149.

Hirdetmény.

A nagyméltóságú kereskedelemügyi m. kir. miniszterium az 1891. évi február hó 21-én kelt 80679./1890. számú rendeletével a nagyváradi-kolozsvár-brassói állami közút 422.—423 szakaszán szükséges 16. számú útkaparóház felépítését 1468 frt 70 kr összeg erejéig engedélyezte.

A fentemlített munkálat foganatosításának biztosítása céljából az 1891. évi április hó 10-ik napjának d. e. 10 órájára a brassó-vármegyei m. kir. állam-építészeti hivatal helyiségében tartandó zárt ajánlati végtárgyalás hirdettek.

A versenyezni óhajtok felhivatnak, hogy a fentebbi munkálat végrehajtásának elvállalására vonatkozó, az engedélyezett költség után számítandó, s a részletes feltételekben előirt 5%-nyi bánatpénzzel

ellátott zárt ajánlataikat kitűzött nap d. e. 9 1/2 órájáig a nevezett hivatalhoz annyal inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak figyelembe vétetni.

A szóban forgó munkálatra vonatkozó műszaki művelet és részletes feltételek a nevezett magy. kir. alamépítészeti hivatalnál, a rendes hivatalos órákban, naponként megtekinthetők.

Postára feladott ajánlatoknak 24 órával előbb kell beérkezniük.

Brassó, 1891. márczius 12. Brassómegyei m. kir. építészeti hivatal

Ócska rezet vásárol Teutsch Gyula Brassóban Fekete-utca 37. sz. a.

Hirdetmény.

Miután az általam használt veres peccsétet többféle, áruvási engedély nélküli borvizekben utánozni kezdték és ezzel a tisztelt borvíz fogyasztókat tévútra vezetik, ezennel becses tudomásra kívánom adni a mélyen tisztelt borvíz-fogyasztóknak, hogy a kik az én tulajdonomat képező borvizet óhajtják élvezni: a peccsétet 1891. márczius 15-étől átváltoztatom zöldre; továbbá B. L. betű lesz a peccsét közepén olvasható és a jelzett időtől kezdődőleg úgy fogom kiadni.

Teljes tisztelettel: Balási Lajos.

HIRDETÉSEK

fölvétetnek a kiadóhivatalban Hirscher-utca 4 sz. a.

Különösen ajánlatik Gyermekek- és női ruha készlet leányruhák, köpenyek, kalapok, fiúruhák és felöltők a legújabb párisi minták szerint. Különlegességek minden kornak megfelelő, a legjobb minőségű kelmékből és nagyon olcsón kaphatók Fahn Vilmánál Bécsben, II. Prater-strasse 23.

Brassó, nyom. ALEXI könyvnyomdájában.

Nagy raktár Schroll-féle gyártmányból.

Ezennel van szerencsénk a város és vidék m. t. háziasszonyainak becses figyelmét felhívni, miszerint folyton nagy készletet tartunk raktáron Schroll-féle készítményekből és pedig Sifont minden minőségben és szélességben; elsőrendű Kretont paplanlepedőknek 150, 175 és 200 centiméter szélességben; Kreazét (vízhatlan vászon 68, 74, 78, 88, 97, 117, 156 és 175 ctm. szélességben minden minőségben; elsőrendű Domestikot (házi vászon) ágylepedőknek 117, 156, 176, 200 és 228 ctm. szélességben; óriási-hegységi szőtteket minden minőség és szélességben stb. eredeti gyári áron.

Midőn tisztelt vevőinket szükségleteik fedezésére szívélyesen meghívjuk, ajánljuk magunkat mély tisztelettel

Eisenstein M. és fiai. Brassó, főtér 22.

Nagy raktár Schroll-féle gyártmányokból.

PSEPHOFER J.-féle

gyógyszertár

(74) 1-12

BÉCSBEN, I. ker., Singer-strasse 15. sz. a. „zum goldenen Reichsapfel“.

Vértisztító labdacok,

ezelőtt „általános labdaosok“ neve alatt; ez utóbbi nevet teljes joggal megérdemlik, mivel csakugyan alig létezik betegség, melyben ezen labdacok csodás hatásukat észszeresen be nem bizonyították volna. Évtizedek óta ezen labdacok általános elterjedésnek örvendenek és alig van család, melyben ezen kitűnő háziszertől készlet nem volna található.

Számtalan orvos által ezen labdacok háziszertül ajánlatnak és ajánlattak minden oly bajknál, melyek a rossz emésztésből és székrekedésből erednek: mint epe-zavarok, májbajok, kölika, vértelulások, aranyér, béltelenség s hasonló betegségek. Vértisztító tulajdonságuknál fogva kitűnő hatással vannak vérszegénység s az abból eredő bajknál is: így sápkórnál, idegességből származó fejfájásoknál stb. Ezen vértisztító labdacok oly könnyen hatnak, hogy a legcélszerűbb fájdalomakat nem okozzák és ennek folytán még a leggyengébb egyének, de még gyermekek által is minden aggodalom nélkül bevehetők.

A számtalan hálaíratból, melyet e labdacok fogyasztói a legkülönbözőbb és legnehezebb betegségek után egészségük visszanyerése folytán hozzánk intéztek, ezen helyen csakis néhányat említenk, azon megjegyzéssel, hogy mindenki, a ki ezen labdacokat egyszer használta, meg vagyunk győződve, azokat tovább fogja ajánlani.

Schierbach, 1888. október 22-én.

Tekintetes úr! Alulírt kéri, hogy föltette hasznos és kitűnő vértisztító labdacsaiból ismét 4 csomagot küldeni sziveskedjék.

Neureiter Ignác, orvos.

Hrasche, Flödnik mellett, 1886. szept. 12

Tekintetes úr! Isten akarata volt, hogy az ön labdacsa kezeim közé kerültek, melyeknek hatását ezennel megírom: Én gyermekágyban meghűltem olyannyira, hogy semmi munkát sem voltam többé képes végezni és bizonyára már a holtak közt volnék, ha az ön csodálatra méltó labdacsa engem nem mentetek volna meg. Az Isten áldja meg önt észterért észszer. Nagy bizalmam van, hogy ezen labdacok engem is tökéletesen ki fognak gyógyítani, a mint már másoknak is egészségük visszanyerésére segítségül szolgáltak. Knide Teréz.

Bécs-Ujhely, 1887. november 9-én.

M. tisztelt úr! A legforróbb köszönet mondok 60 éves nagynéném nevében. Az illető 5 éven át szenvedett gyomorhurutban és vízkórásban már életét is megunta, melyről egyébként le is mondott, miután véletlenül egy dobozt kapott az ön kitűnő vértisztító labdacsaiból, s azoknak állandó használata folytán tökéletesen kigyógyult.

Legfőbb tisztelettel Weinzeffel Josefa.

Eichenbrabramt, Gföhl m., 1889. márcz. 27.

Tekintetes úr! Alulírott ismétellen kér 4 csomagot az ön valóban hasznos és kitűnő

NB. Nagy elterjedtségük következtében ezen labdacok a legkülönbözőbb nevek és alakok alatt utánoztatnak; ennek következtében kérek csak PSEPHOFER J.-féle vértisztító labdacokat követelni és csakis azok tekinthetők valódiaknak, melyeknek használati utasítása a PSEPHOFER J. névaláírással fekete színben és minden egyes doboz föléde ugyanazon aláírással vörös színben van ellátva.

Amerikai köszvénykenőcs, gyors és biztos szer minden köszvényes és csúszó bajok, u. m. gerinczagy-bántalom, tagszakgatás, ischias, migraine, ideges fogfájás, főtájás, fülzszakgatás, stb. ellen - 1 frt 20 kr.

Tannochinin hajkenőcs, Pserhofer J.-től. Évek mennyi hajnövesztő szer között orvosok által a legjobbnak elismerve. — Egy elegánsan kiállított nagy szelenczével 2 frt.

Általános tapasz, Stendel tanártól. Útés s szúrás által okozott sebeknél, mérges daganatoknál, ujjkukac, sebes vagy gyuladt mell- vagy más ily bajknál, mint kitűnő szer lón kipróbálva. — Egy tégely 50 kr, bérmentve 75 kr.

Fagy balzsam, Pserhofer J.-től. Sok év óta a sebre, mint legbiztosabb szer elismerve. Egy köcsöggel 40 kr, bérmentve 65 kr.

Ütifü - nedv, egy általános ismert s kitűnő házi-szer hurut, rekedtség, görcsös köhögés stb. ellen. — Egy üvegcse ára 50 kr, két üveg bérmentve 1 frt 50 kr.

Ezen itt felsorolt készítményeken kívül az osztrák lapokban hirdettet összes bel- és külföldi gyógyszerészeti különlegességek raktáron vannak és a készletben netán nem levők gyorsan és olcsón megszerethetnek.

Postai megrendelések a leggyorsabban eszközölnetnek, ha a pénzüsszeg előre be- küldetik; nagyobb megrendelések utánvétel mellett küldetnek. Bérmentve csakis oly esetben történik a küldés, ha az összeg előre beérkezik, a mely esetben a postaköltségek is sokkal mérsékeltebbek.

Eredeti gyári áron.